

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyně JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Hany Kadaňové ve věci žalobkyně: **H. M. P. T.**, zastoupena Mgr. Markem Sedlákem, advokátem, se sídlem Milady Horákové 1957/13, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného správního orgánu,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- [1] Žalobkyně se žalobou podanou u Městského soudu v Praze dne 8. 7. 2024 domáhala ochrany proti nečinnosti žalovaného, kterou spatřovala v tom, že žalovaný žalobkyni nevydal osvědčení o oprávnění pobývat na území do nabytí právní moci rozhodnutí o její žádosti o přechodný pobyt ve smyslu ustanovení § 87y zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).
- [2] Žalobkyně v podané žalobě uvedla, že dne 29. 5. 2024 podala u žalovaného žádost o vydání potvrzení o oprávněnosti pobytu podle ustanovení § 87y zákona o pobytu cizinců, s žádostí o stanovení lhůty k převzetí potvrzení o oprávněnosti pobytu, popř. zaslání potvrzení o oprávnění pobytu do datové schránky jejího právního zástupce. Dále uvedla, že uplatnila svá práva vyplývající ze směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES ze dne 29. dubna 2004 (dále jen „Směrnice“) a požádala, aby jí žalovaný vydal „osvědčení o podání žádosti o bytovou kartu“ ve smyslu čl. 10 odst. 1 této Směrnice, sloužící žalobkyni jako

Shodu s prvopisem potvrzuje M. T., DiS.

povolení k pobytu podle čl. 25 Směrnice. Následně jí byl doručen přípis žalovaného ze dne 27. 5. 2024, č.j. OAM-7731-20/PP-2023, kterým jí bylo sděleno, že žádosti nelze vyhovět. Dne 6. 6. 2024 proto žalobkyně podala žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti ke Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále jen „Komise“), která dne 2. 7. 2024, pod č.j. MV-88636-3/SO-2024, vyhotovila vyrozumění, ve kterém konstatovala, že návrh na vydání opatření proti nečinnosti je nedůvodný. Žalobkyně tak namítala, že žalovanému marně uplynula lhůta k vydání osvědčení o oprávněnosti pobytu podle ustanovení § 87y zákona o pobytu cizinců, a žalovaný je tak nečinný.

- [3] Z uvedených důvodů navrhovala, aby soud žalovanému uložil povinnost vydat do 30 dnů od právní moci rozsudku osvědčení o oprávnění pobývat na území do nabytí právní moci rozhodnutí o žádosti o přechodný pobyt vízovým štítkem vyznačovaným do cestovního dokladu podle jednotného formátu stanoveného přímo použitelným předpisem EU, a to ve formě víza k pobytu nad 90 dnů a osvědčení o podání žádosti podle čl. 10 odst. 1 Směrnice.
- [4] Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě navrhoval její zamítnutí. Uvedl, že dne 7. 12. 2023 žalobkyně podala žádost o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU, evidovanou pod č.j. OAM-17731/PP-2023. Žádost zmocněného zástupce žalobkyně o vydání osvědčení o přechodném pobytu dle ustanovení § 87y zákona o pobytu cizinců byla do datové schránky žalovaného doručena dne 10. 5. 2024. Ten následně sdělením ze dne 27. 5. 2024 odmítl žalobkyni vízový štítek vydat, jelikož žalobkyni nelze považovat za rodinného příslušníka občana EU a není tedy oprávněna pobývat na území ve smyslu ustanovení § 87y zákona o pobytu cizinců. K návrhu na provedení opatření proti nečinnosti pak Komise konstatovala, že žalovanému není možné přikázat vydat předmětné osvědčení.
- [5] Žalovaný dále uvedl, že oprávnění pobývat na území v průběhu řízení o žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu nevzniká bez dalšího automaticky již tím, že by žadatel podal žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu. Proto, aby toto oprávnění žadateli vzniklo, je nutné, aby bylo naplněno současně několik zákonem stanovených podmínek. Žalovaný označil svůj postup za legitimní a rovněž takový postup nelze považovat za nečinnost.
- [6] Žalobkyně podala k vyjádření žalovaného repliku, ve které uvedla, že v rámci řízení předložila společné fotografie se svým druhem, popsala historii jejich vztahu, navrhla svědecké výpovědi k prokázání jejich vztahu a společné domácnosti, čímž dostatečně prokázala své postavení rodinného příslušníka občana EU pro potřebu vydání osvědčení dle ustanovení § 87y zákona o pobytu cizinců. Dále uvedla, že z argumentace žalovaného není zřejmé, jakým jiným způsobem by na nevydání předmětného osvědčení měla reagovat než žalobou na ochranu proti nečinnosti, neboť nevydání osvědčení není nezákonným zásahem, proti kterému by bylo možno podat žalobu, a rovněž sdělení o odmítnutí vydat osvědčení není rozhodnutí, proti kterému by bylo možno podat správní žalobu.
- [7] Dne 14. 4. 2025 žalovaný na výzvu soudu sdělil, že o žádosti žalobkyně o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU, vedené pod č.j. OAM-17731/PP-2023, nebylo doposud rozhodnuto. Dále sdělil, že žalobkyni nebylo vylepeno osvědčení o přechodném pobytu dle ustanovení § 87y zákona o pobytu cizinců, neboť stále platí, že žalobkyně dostatečně neprokázala, že je rodinným příslušníkem občana EU, jak mimo jiné uvedl žalovaný ve svém sdělení ze dne 27. 5. 2024. Dále uvedl, že posledním úkonem ve spise je žádost žalobkyně o prodloužení lhůty k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí.

- [8] Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným správním orgánem vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
- [9] Dne 7. 12. 2023 podala žalobkyně u žalovaného žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu na území České republiky podle ustanovení § 87b zákona o pobytu cizinců.
- [10] Dne 25. 4. 2024 žalobkyně v rámci tohoto řízení navrhla výslech několika svědků, kteří se dle jejího tvrzení mohli vyjádřit k jejímu vztahu s druhem, ke sdílení společné domácnosti i k délce jejich vztahu. Zároveň v rámci tohoto podání požádala žalovaného o stanovení termínu, kdy se může dostavit za účelem vystavení a vylepení osvědčení podle ustanovení § 87y zákona o pobytu cizinců.
- [11] Dne 10. 5. 2024 bylo žalovanému doručeno sdělení Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytových agend č.j. KRPA-125559-2/ČJ-2024-000026-3, týkající se provedených pobytových kontrol ze dne 24. 4. 2024, 30. 4. 2024 a 9. 5. 2024 na místě bydliště žalobkyně.
- [12] Téhož dne žalobkyně žalovanému předložila novou smlouvu o zajištění ubytování a zároveň urgovala svou žádost o stanovení termínu pro vystavení a vylepení osvědčení dle ustanovení § 87y zákona o pobytu cizinců.
- [13] Dne 27. 5. 2024 vydal žalovaný sdělení k žádosti o přiznání fikce pobytu dle ustanovení § 87y zákona o pobytu cizinců č.j. OAM-17731-20/PP-2023, ve kterém uvedl, že z obsahu žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu vyplývá, že žalobkyně se považuje za rodinného příslušníka pana B. T. A., nar. X, st. příslušnost Č. r. Uvedl, že při podání žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu ani v průběhu řízení nebylo dosud prokázáno, že by tvrzený partnerský vztah byl vztahem trvalým, a nebyla uvedena ani jedna skutečnost, na základě které by bylo možno trvalost vztahu mezi žalobkyní a jejím druhem usuzovat, natož, aby žalovanému byly předloženy doklady, které trvalost tohoto partnerského vztahu prokazují. K předloženým fotografiím uvedl, že tyto byly pořízeny v krátkém časovém úseku a nelze z nich usuzovat, že mezi žalobkyní a jejím druhem je dlouhodobý partnerský vztah. Rovněž ani na adrese hlášeného pobytu žalobkyně se nepodařilo opakovaně nikoho zastihnout. Dále uvedl, že do doby než cizinec prokáže existenci či trvalost partnerského vztahu k občanu EU, není možné jej považovat za rodinného příslušníka občana EU, a tím není splněna ani stěžejní podmínka pro vznik fikce přechodného pobytu na území podle ustanovení § 87y zákona o pobytu cizinců. Uzavřel, že oprávnění k pobytu na území po dobu řízení o žádosti podle ustanovení § 87y předmětného zákona svědčí jen těm cizincům, kteří jsou skutečně rodinnými příslušníky občanů EU, nikoliv každému, kdo se za rodinného příslušníka občana EU považuje nebo prohlásí. Tento závěr potvrdil opakovaně i Nejvyšší správní soud, na jehož rozsudky žalovaný odkázal.
- [14] Téhož dne žalobkyně opakovaně požádala o sdělení místa a času, kde si může převzít vízový štítek podle ustanovení § 87y zákona o pobytu cizinců, neboť má na území ČR zajištěnou práci a podepsanou pracovní smlouvu, avšak bez předložení požadovaného potvrzení jí zaměstnavatel neumožní nástup do zaměstnání a nenahlásí ji na příslušné úřady k pojištění.
- [15] Dne 6. 6. 2024 podala žalobkyně žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti ve smyslu ustanovení § 80 odst. 3 správního řádu, ve kterém mimo jiné uvedla, že z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že podmínky pro vydání osvědčení není možné zaměňovat s podmínkami pro vydání konečného rozhodnutí.

- [16] Komise dne 2. 7. 2024, pod č.j. MV-88636-3/SO-2024, vydala vyrozumění, ve kterém uvedla, že návrh neshledala důvodným, neboť žalovaný vydal dne 27. 5. 2024 vyrozumění o nevydání osvědčení o oprávněnosti pobytu na území.
- [17] Dne 11. 7. 2024 bylo žalovanému doručeno sdělení Policie č.j. KRPA-176115-2/ČJ-2024-000026-4 o provedených pobytových kontrolách ve dnech 5. 6. 2024 a 2. 7. 2024 na místě hlášeného pobytu žalobkyně, a to opět s negativním výsledkem.
- [18] Dne 28. 8. 2024 žalobkyně předložila žalovanému kopii protokolu o provedené pobytové kontrole ze dne 16. 8. 2024, č.j. KRPA-199459-17/ČJ-2024-040022-SV, která dle jejího tvrzení prokazuje soužití a sdílení domácnosti žalobkyně a jejího druha. Znovu proto požádala o stanovení termínu k vystavení a vylepení osvědčení podle ustanovení § 87y zákona o pobytu cizinců do cestovního dokladu, neboť je pro ni nezbytný za účelem nástupu do zaměstnání a uzavření sňatku s partnerem.
- [19] Dne 15. 10. 2024 podala žalobkyně žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti ve smyslu ustanovení § 80 odst. 3 správního řádu, neboť žalovaný nijak nereagoval na její žádost ze dne 28. 8. 2024.
- [20] Dne 13. 11. 2024 vydala Komise opatření proti nečinnosti, pod č.j. MV-154573-3/SO-2024, jímž žalovanému přikázala, aby do 30 dnů od doručení tohoto opatření rozhodl o žádosti žalobkyně o vydání osvědčení o oprávněnosti pobytu na území ČR. Komise dospěla k závěru, že přestože se v případě žádosti žalobkyně ze dne 28. 8. 2024 jedná o opakovanou žádost, tak je správní orgán povinen žalobkyni uvědomit o důvodech nevydání požadovaného potvrzení.
- [21] Dne 19. 2. 2025 žalobkyně předložila správnímu orgánu další fotografie, které dle ní prokazují stálo a trvalost vztahu s jejím druhem. Zároveň požádala o žalovaného o sdělení, kdy bude o její žádosti o vydání osvědčení o oprávněnosti pobytu rozhodnuto, a to v návaznosti na opatření proti nečinnosti č.j. MV-154573-3/SO-2024, s tím, že toto osvědčení požaduje zaměstnavatel, aby jí umožnil nástup do zaměstnání.
- [22] Podle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s. může soud rozhodnout o věci samé bez jednání, jestliže to účastníci shodně navrhl nebo s tím souhlasí. Má se za to, že souhlas je udělen také tehdy, nevyjádří-li účastník do dvou týdnů od doručení výzvy předsedy senátu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci; o tom musí být ve výzvě poučen.
- [23] Účastníci řízení s projednáním věci samé bez jednání souhlasili. Soud tedy postupoval podle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s. a rozhodl o věci samé bez jednání.
- [24] Městský soud dále na základě podané žaloby, resp. její změny posoudil tvrzení žalobce o nečinnosti žalovaného, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni svého rozhodnutí (ustanovení § 81 s.ř.s.).
- [25] Podle ustanovení § 87y zákona o pobytu cizinců: „(1) Rodinný příslušník občana Evropské unie, který sám není občanem Evropské unie a na území pobývá společně s občanem Evropské unie nebo se státním občanem České republiky, je oprávněn pobývat na území do a) dne nabytí právní moci rozhodnutí o jeho žádosti, jde-li o rodinného příslušníka občana Evropské unie podle § 15a odst. 1 nebo 2, nebo b) dne, kdy mu bylo oznámeno rozhodnutí ministerstva o jeho žádosti, jde-li o rodinného příslušníka občana Evropské unie podle § 15a odst. 3.
(2) Po dobu podle odstavce 1 se pobyt rodinného příslušníka občana Evropské unie považuje za pobyt přechodný.“

(3) Oprávnění pobývat na území podle odstavce 1 neplatí, pokud nabylo právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění, trestu vyhoštění, ukončení přechodného pobytu nebo o zrušení trvalého pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie nebo jde-li o opakovaně podanou žádost, v níž nejsou uvedeny nové skutečnosti, které rodinný příslušník občana Evropské unie nemohl uplatnit v řízení o předchozí žádosti.

(4) Oprávnění pobývat na území podle odstavce 1 ministerstvo osvědčí vízovým štítkem vyznačovaným do cestovního dokladu podle jednotného formátu stanoveného přímo použitelným předpisem Evropské unie, a to ve formě víza k pobytu nad 90 dnů s dobou platnosti odpovídající době, kdy se předpokládá skončení doby podle odstavce 1 písm. a) nebo b); to neplatí, jde-li o cizince zařazeného do informačního systému smluvních států, kterému se vydá pouze potvrzení o oprávnění k pobytu. Platnost dokladu nebo potvrzení osvědčujícího oprávnění pobývat na území zaniká dnem uvedeným v odstavci 1 písm. a) nebo b).“

[26] Podle ustanovení § 15a téhož zákona: „(1) Rodinným příslušníkem občana Evropské unie se pro účely tohoto zákona rozumí jeho a) manžel, b) rodič, jde-li o občana Evropské unie mladšího 21 let, o kterého skutečně pečuje, c) potomek mladší 21 let nebo takový potomek manžela občana Evropské unie a d) potomek nebo předek anebo potomek nebo předek manžela občana Evropské unie, pokud je z důvodu uspokojování svých základních potřeb závislý na výživě nebo jiné nutné péči poskytované občanem Evropské unie nebo jeho manželem, nebo byl na této výživě nebo jiné nutné péči závislý bezprostředně před vstupem na území ve státě, jehož je občanem, nebo ve státě, ve kterém měl povolen pobyt.

(2) Rodinným příslušníkem občana Evropské unie se dále rozumí cizinec, který je ke státnímu občanu České republiky přihlášenému k trvalému pobytu na území ve vztahu uvedeném v odstavci 1 písm. a) až d).

(3) Rodinným příslušníkem občana Evropské unie se dále rozumí cizinec, který a) je příbuzným občana Evropské unie nebo státního občana České republiky přihlášeného k trvalému pobytu na území a 1. je v zemi, z níž pochází, osobou vyživovanou tímto občanem Evropské unie nebo státním občanem České republiky, 2. je v zemi, z níž pochází, členem domácnosti tohoto občana Evropské unie nebo státního občana České republiky, nebo 3. u kterého vážné zdravotní důvody naléhavě vyžadují osobní péči tohoto občana Evropské unie nebo státního občana České republiky, nebo b) má s občanem Evropské unie nebo se státním občanem České republiky přihlášeným k trvalému pobytu na území řádně doložený trvalý partnerský vztah.“

[27] Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2010, č.j. 2 Ans 1/2009-71, platí, že „Tzv. „překlenovací štítek“, vydávaný žadatelům o pobyt na území ČR do jejich cestovních dokladů, je osvědčením ve smyslu části čtvrté správního řádu z roku 2004. Jakkoli § 87y zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ani směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES takový postup nepředpokládají, při splnění podmínek uvedených v citovaném ustanovení jsou správní orgány „překlenovací štítek“ povinny vydat, neboť jde o ustálenou správní praxi.“ NSS zde uvedl, že „tento typ aktů veřejné správy nezakládá (respektive neruší či nemění) práva a povinnosti svých adresátů, jako je tomu v případě správních rozhodnutí. Na rozdíl od jim blízkých deklaratorních rozhodnutí není ani prostředkem k řešení sporných skutečností či autoritativnímu odstraňování pochybností. Správní orgány jimi osvědčují existenci nesporných skutečností, které jsou jim z jejich úřední činnosti známy; nepředpokládá se zde provádění dokazování, aplikace diskrečního oprávnění či výklad neurčitých právních pojmů.“

[28] V závěru tohoto rozsudku se Nejvyšší správní soud vyjádřil též k povinnosti (krajského) soudu uvážit o oprávněnosti žádosti cizince o vydání požadovaného osvědčení meritorně, zjistí-li, že požadované osvědčení nebylo dosud vydáno. Konstatoval, že je přitom lhostejné,

zda je správní orgán zcela nečinný, či zda v případě nevyhovění cizincově požadavku na vydání vízového štítku zareagoval zákonem předpokládaným způsobem, tedy dle ustanovení § 155 odst. 3 správního řádu (jako tomu bylo i v nyní projednávané věci). Nejvyšší správní soud výslovně uvedl, že „*si je plně vědom toho, že správní soudy v tomto typu řízení mají ve své kognici ustat na posouzení, zda je správní orgán nečinný, popřípadě, zda je nečinný po právu; hodnocení jak má jeho případná procesní aktivita po stránce věcné vypadat, mu již nenáleží. Nelze ovšem přehlédnout, že v případech, kdy je žalována nečinnost správního orgánu při vydání „prostého osvědčení“, tedy osvědčení dle části čtvrté správního řádu, by striktní dodržení tohoto (obecně nepochybně správného) procesního postupu nemuselo vždy vést k soudní ochraně práv žalobce. V případě, kdy je žalována nečinnost ve vztahu k vydání rozhodnutí, postačí (v případě důvodnosti žaloby) uložit správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí blíže neurčeného obsahu; případná nezákonnost takto následně vydaného rozhodnutí je pak plně pod soudní kontrolou, a to cestou vyvolání nového řízení, tentokrát již dle části třetí hlavy druhé dílu prvního s. ř. s. V případě, kdy je žalována nečinnost při vydávání osvědčení, by ovšem případný nezákonný postup správního orgánu, který by jinak formálně dodržel předepsaný postup (§ 155 odst. 3 správního řádu), byl již mimo dosah soudní kontroly, neboť zde stricto sensu neexistuje procesní mechanismus, který by (třeba i v jiném řízení) umožnil soudu přezkoumat takový postup věcně (tedy jeho soulad se zákonem). Kromě nyní posuzovaného případu si lze v praxi představit řadu situací, kdy by v důsledku nezákonného odmítnutí vydání osvědčení (byť při dodržení procesních postupů) mohlo dojít k zásahu do práv žadatele (například nevydání osvědčení o absolvovaném studiu, jehož důsledkem je nemožnost prokázat dosažené vzdělání a tedy omezení žadatele při volbě povolání apod); případná ochrana pořadem civilního práva by v těchto případech byla obvykle zcela vyloučena, případně by nevedla k poskytnutí soudní ochrany efektivně a v reálném čase. Opačný přístup by ostatně popíral smysl žalobního řízení na ochranu proti nečinnosti za situace, kdy by se žalobce dožadoval vydání osvědčení...*“

- [29] Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2013, č.j. 5 As 121/2011-60, dále platí, že „*Cizinec, který není občanem EU a hodlá v období od podání žádosti o povolení k pobytu do doby nabytí právní moci rozhodnutí o této žádosti pobývat na území ČR v souladu s § 87y zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, musí splňovat následující podmínky: 1) cizinec podal žádost o povolení k přechodnému nebo trvalému pobytu rodinného příslušníka občana EU, 2) o této žádosti dosud nebylo pravomocně rozhodnuto, 3) cizinec v uvedeném období skutečně je rodinným příslušníkem občana EU, 4) cizinec v tomto období na území pobývá společně s tímto občanem EU, 5) na cizince se nesmí vztahovat pravomocné rozhodnutí o jeho správním vyhoštění, o ukončení jeho přechodného pobytu nebo o zrušení jeho trvalého pobytu a 6) nejedná se o opakovaně podanou žádost, ledaže by v ní byly uvedeny nové skutečnosti, které cizinec nemohl uplatnit v řízení o předchozí žádosti.*“
- [30] Soud se tedy žádostí žalobkyně o vydání vízového štítku podle ustanovení § 87y zákona o pobytu cizinců zabýval meritorně a dospěl k závěru, že žalovaný nepochybil, jestliže odmítl žalobkyni toto osvědčení vydat. Soud má ve shodě s žalovaným za to, že žalobkyní předložené materiály, jimiž dokládala své postavení rodinného příslušníka občana Evropské unie, nejsou dostatečně průkazné, tj. nedokládají, že žalobkyně je skutečně rodinným příslušníkem občana Evropské unie (v daném případě občana ČR) ve smyslu ustanovení § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců, jenž by na území České republiky pobýval společně s občanem ČR, jak vyžaduje ustanovení § 87y odst. 1 zákona o pobytu cizinců.
- [31] Nelze pominout, že z listin, které žalobkyně předložila žalovanému a jimiž dokládá svůj vztah s občanem ČR, nevyplývá, že se jedná o *trvalý partnerský vztah*, jehož znakem je

z povahy věci jednak intenzita vzájemného (partnerského) soužití a jednak dlouhodobost. Žalobkyně žalovanému nejprve dne 2. 2. 2024 předložila celkem 7 fotografií, které ale pocházejí ze stejného dne, ba byly pořízeny takřka ve stejný okamžik. Naproti tomu žalovaný za účelem ověření soužití žalobkyně a jejího druhu ve společné domácnosti požádal policii o provedení pobytové kontroly, která ani ve dnech 24. 4. 2024, 30. 4. 2024 a 9. 5. 2024 na místě tehdejšího bydliště žalobkyně (U R. z. 1839/26, P. 3 – Ž.) ani ve dnech 2. 7. 2024 a 9. 7. 2024 na nové adrese žalobkyně (S. 1475/180, P. 8 – L.) nikoho nezastihla. Je sice pravdou, že žalobkyně v průběhu řízení před žalovaným předložila protokol ze dne 16. 8. 2024, č.j. KRPA-199459-17/ČJ-2024-040022-SV, z něž vyplývá, že při pobytové kontrole dne 15. 8. 2024 již byla žalobkyně i její druh na adrese S. 1475/180, P. 8 – L., zastiženi, nicméně z tohoto protokolu zároveň vyplývá, že na této adrese společně bydlí pouze 2 měsíce a že žalobkyně je doma „většinou vždy k zastižení“, což se ale při předchozí pobytové kontrole ve dnech 2. 7. 2024 a 9. 7. 2024 nepodařilo ověřit. Dne 19. 2. 2025 pak žalobkyně žalovanému předložila další celkem 3 fotografie s jejím druhem. Tyto sice pocházejí z různých činností (nakupování, návštěva kavárny, společné foto u vánočního stromu), nicméně 2 z nich (nakupování, návštěva kavárny) byly s ohledem na stejné oblečení žalobkyně (tmavé triko s nápisy „MISSOUT“ a „SOLARSYSTEM“) a jejího druha (bílé triko s černou brašnou křížem přes tělo) dle soudu zcela zjevně pořízeny ve stejný den, nebo v blízkém časovém rozmezí. Nadto obě tyto fotografie musely být dle soudu pořízeny ve vánočním období, neboť v pozadí fotografie pořízené při návštěvě kavárny je vidět vánoční stromek a na fotografii při nakupování jsou obě osoby zachyceny s brýlemi s vánočním motivem. Všechny 3 fotografie tedy byly pořízeny v relativně krátkém časovém horizontu v okolí Vánoc.

- [32] Jak plyne z již odkazovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2013, č.j. 5 As 121/2011-60, jednou z podmínek, jež musí splňovat cizinec, který není občanem EU a hodlá pobývat na území ČR v souladu s ustanovením § 87y zákona o pobytu cizinců, je i podmínka, že cizinec v daném období skutečně byl rodinným příslušníkem občana EU. Splnění této podmínky nebylo ze strany žalobkyně věrohodně doloženo, a proto jí nebylo možné osvědčení o oprávnění k pobytu na území podle ustanovení § 87y zákona o pobytu cizinců v podobě vízového štítku vydat.
- [33] Vzhledem k tomu, že žalobkyně v řízení před soudem ani před správním orgánem ničím neprokázala, že by v době od podání žaloby do dne vydání tohoto rozsudku došlo ke změně skutkového stavu rozhodného pro posouzení podmínek pro vydání vízového štítku dle ustanovení § 87y zákona o pobytu cizinců, soudu nezbylo než uzavřít, že žalovaný postupoval v souladu se zákonem, jestliže žalobkyni odmítl osvědčení v podobě vízového štítku do cestovního dokladu vyznačit. Ze strany žalovaného se tudíž nejednalo o nezákonnost nečinnost.
- [34] Na tomto závěru dle soudu nemůže nic změnit ani to, že žalobkyně v řízení před správním orgánem navrhovala k prokázání trvalosti vztahu s jejím druhem, ke sdílení společné domácnosti a k délce jejich vztahu výsledk několika osob (srov. podání ze dne 25. 4. 2024, v němž navrhla výsledk celkem 5 osob). Je tomu tak proto, že osvědčení ve smyslu ustanovení § 155 správního řádu není prostředkem k řešení sporných skutečností, přičemž se zde nepřepokládá provádění dokazování a aplikace diskrečního oprávnění, jak konstatoval Nejvyšší správní soud v již odkazovaném rozsudku č.j. 2 Ans 1/2009-71. Tento postup je tak vyhrazen až pro řízení, jehož výsledkem je „rozhodnutí“ ve smyslu ustanovení § 67 správního řádu, tzn. v daném případě až pro řízení o žádosti žalobkyně o vydání povolení

k přechodnému pobytu na území České republiky ze dne 7. 12. 2023, vedené pod sp.zn. OAM-17731/PP-2023, v jehož rámci žalobkyně podala žádost o vylepení vízového štítku dle ustanovení § 87y zákona o pobytu cizinců. V tomto řízení se tak žalovaný bude muset s návrhy žalobkyně na provedení dokazování zabývat, a buď je provést, nebo náležitě odůvodnit, proč k provedení navrhovaných důkazů nepřistoupil. Pro vydání osvědčení dle ustanovení § 87y zákona o pobytu cizinců dle soudu plně postačuje, když žalovaný vycházel z žalobkyní předložených fotografií, které konfrontoval s provedenými pobytovými kontrolami, jejichž výsledky nepochybně vyhodnotí i při posuzování žádosti žalobkyně o vydání povolení k přechodnému pobytu.

[35] Z uvedených důvodů proto soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ustanovení § 81 s.ř.s. zamítl.

[36] Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobkyně nebyla ve sporu úspěšná a žalovanému žádné náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 28. dubna 2025

JUDr. Ladislav Hejtmánek v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje M. T., DiS.